

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **M. B.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 maja 2025 r.,

wystąpienia Sądu Okręgowego w Opolu

o przekazanie sprawy o sygnaturze akt VII Ka 2/24 do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,

na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w
Jeleniej Górze.**

UZASADNIENIE

M. B. został oskarżony o popełnienie przestępstw z art. 107 § 1 k.k.s. i in. W związku z wniesieniem przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 3 października 2023 r., sygn. akt II K 219/21, przed Sądem Okręgowym w Opolu zawisła sprawa odwoławcza, którą zarejestrowano pod sygnaturą VII Ka 2/ 24. Sprawa ta nie została do tej pory zakończona z uwagi na niestawiennictwo oskarżonego na rozprawie apelacyjnej, związane z jego stanem zdrowia. Z dopuszczonej przez Sąd

odwoławczy opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej z dnia 15 października 2024 r. wynika, że w świetle zgromadzonej dokumentacji medycznej nie ma przeszkód, by oskarżony brał udział w rozprawie, chociaż z uwagi na charakter dolegliwości może wymagać pozostawania w pozycji siedzącej bądź częstych zmian pozycji i przerw w trakcie rozprawy. W opinii uzupełniającej, wydanej w dniu 4 kwietnia 2025 r. wskazano, że „stan zdrowia oskarżonego może spełniać przesłanki ciężkiego schorzenia. Stan jego zdrowia, uwzględniając czas jaki upłynął od operacji najprawdopodobniej jest stanem utrwalonym i nie należy spodziewać się istotnej poprawy w tym zakresie. Niemniej udział w rozprawie i postępowaniu sądowym nie wpływa na postęp chorób występujących u ww. ani na stopień zagrożenia życia i zdrowia. Dokumentacja medyczna nie dostarcza zatem podstaw do przyjęcia, by ww. nie mógł brać udziału w postępowaniu sądowym”. Dodano jednak, że: „Problemy z lokomocją nie stanowią bariery i obiektywnego przeciwskazania do udziału w postępowaniu sądowym, w dogodnej dla niego pozycji (w tym leżącej), zwłaszcza w przypadku brania udziału w sądzie położonym w pobliżu miejsca zamieszkania ww.” oraz podkreślono, że oskarżony może także wymagać pomocy w dotarciu do sądu, a taki transport może odbyć się w drodze „transportu medycznego”.

W świetle tych okoliczności Sąd właściwy do rozpoznania sprawy wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wystąpienie Sądu Okręgowego w Opolu zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja uregulowana w art. 37 § 1 k.p.k. jest odstępstwem od gwarancyjnej zasady związanej z właściwością miejscową sądu. Odstępstwo od tej zasady musi być uzasadnione wyjątkowymi względami, które oceniać należy w perspektywie dobra wymiaru sprawiedliwości. Jak słusznie wskazano w postanowieniu Sądu Okręgowego w Opolu, owo dobro wymiaru sprawiedliwości może być uzasadnione potrzebą skutecznego przeprowadzenia procesu, co bez odstępstwa od właściwości miejscowej, byłoby w realiach sprawy mało realne.

Okoliczności wskazujące na zaistnienie potrzeby przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu wynikają ze zgromadzonej dokumentacji medycznej oraz opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej, dotyczących stanu zdrowia oskarżonego. W szczególności z opinii uzupełniającej jasno wynika, że oskarżony może wymagać pomocy ze strony innych osób, a nawet transportu medycznego, a udział w rozprawie wiązać się może z przyjmowaniem przez niego dogodnych pozycji, w tym leżącej. Oskarżony zamieszkuje w Jeleniej Górze, co powoduje, że – w świetle treści opinii – jego udział w postępowaniu odwoławczym przed Sądem właściwym, pomijając kwestie humanitarne, jest nierealny. W tej sytuacji konieczne było przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania oskarżonego, tj. Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze.

[J.J.]

[a.ł.]